

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **BOTTOM UP s.r.o.**, IČO 05403561
sídlem V Kolšovně 920/5, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Prosserem
sídlem Myslíkova 174/23, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. MZDR 51666/2018-5/NH,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 10. 2018, č. j. HSHMP 55603/2018, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 140 000 Kč za spáchání přestupku podle ust. § 92g odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdraví“).

2. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z pokračování v přestupku na úseku ochrany před hlukem, vibracemi a neionizujícím zářením podle ust. § 92g odst. 1 zákona o veřejném zdraví, kterého se dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 30 odst. 1 zákona o veřejném zdraví nezajistila, aby hluk z veřejné produkce hudby pořádané v provozovně Steampunk Prague nepřekročil hygienický limit hluku 25 dB stanovený pro noční dobu pro chráněný vnitřní prostor stavby.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný uvedl, že prvostupňovému orgánu byly předány protokoly akreditovaného Zdravotního ústavu se sídlem v Ústní nad Labem (dále jen „zdravotní ústav“) o měření hluku v mimopracovním prostředí ze dnů 18. 7. 2017 a 22. 2. 2018. V obou případech zdravotní ústav měřil hluk z veřejné produkce hudby, kterou pořádala žalobkyně ve své provozovně Steampunk Prague na adrese v ul. V Kolkovně 920/5 v Praze 1. Měření probíhalo v obytných místnostech stavby (ložnicích č. 1 a 2) bytu č. 2 – v chráněných vnitřních prostorách stavby – v rozmezí nočních hodin od 23:00 do 1:00 ve dnech 23. – 25. 6. 2017 a 9. – 10. 2. 2018. Ve všech případech byl překročen hygienický limit hluku 25 dB stanovený pro daný prostor ust. § 11 odst. 1 a 3 a přílohou č. 2 částí A nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění nařízení vlády č. 217/2016 Sb. (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“), a to v rozmezí překročení o 11,8 – 15,2 dB.
4. Předložené protokoly zdravotního ústavu shledal žalovaný v napadeném rozhodnutí za relevantní podklad pro vydání rozhodnutí, neboť měření bylo provedeno držitelem osvědčení o akreditaci a při měření hluku bylo postupováno v souladu s nařízením vlády a technickými normami ČSN ISO 1996-1 a ČSN ISO 1996-2 a metodickými návody ministerstva zdravotnictví pro měření hluku v mimopracovním prostředí č. j. HEM-300-11.12.01-34065 a návodem publikovaným ve věstníku Ministerstva zdravotnictví, částce 11/2017 dne 18. 10. 2017. K průběhu měření žalovaný dále uvedl, že měření zdroje hluku probíhalo na stejném místě jako měření hluku zbytkového (hluku pozadí), které probíhalo v pauzách mezi jednotlivými písničkami, přičemž byla následně provedena korekce měření na tento zbytkový hluk.
5. K námitce, že měření nebyl účastník řízení (nyní žalobkyně pozn. soudu) přítomen, žalovaný uvedl, že nepřítomnost při měření nemá vliv na zákonnost protokolů a z hlediska objektivit měření byla nezbytná. K samotnému měření žalovaný poukázal na skutečnost, že v protokolech je jasně popsán zdroj hluku i způsob, jakým do chráněných prostor pronikal, jakož i příkladný výčet nesouvisejících zdrojů hluku, jež byly zaznamenány a následně z měření vyloučeny. U některých měření byla provedena korekce ve výši 0,5 dB, jelikož zbytkový hluk se vzhledem k měřenému zdroji hluku pohyboval v rozmezí 3 – 10 dB. V ostatních případech odchylka převyšovala hranici 10 dB, tedy hodnotu, na kterou se již korekce neprovádí. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že účastník údajně dodržel hygienické limity stanovené pro prostory, v nichž se konají veřejné produkce hudby, automaticky neznamená, že jsou tímto dodrženy i další hlukové limity. Provedená opatření pro omezení hluku nebyla dostačující a pouhá skutečnost, že kromě bytu č. 2 si na nadměrný hluk žádní další obyvatelé domu nestěžovali, ještě neznamená, že v těchto bytech nedochází k porušování hygienických limitů. Účastník tak mohl pro optimalizaci protihlukových opatření požádat vlastníky jiných bytů v případě, že vlastník bytu č. 2

odmítal součinnost. Žalovaný zdůraznil, že liberační důvod musí být nadto objektivního, nikoliv subjektivního charakteru.

6. Žalovaný přisvědčil žalobkyni, že vyloučení některých částí spisu (označujících osobu, která zadala měření hluku zdravotnímu ústavu) v rámci nahlížení do spisu prvostupňového orgánu zástupcem účastníka bylo sice chybné, přesto však nemělo vliv na zákonnost řízení, neboť je ze spisu zřejmé, že se jednalo o skutečnosti, které byly účastníkovi známy. Žalovaný přistoupil ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí z důvodu upřesnění výroků, když zohlednil skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo možné napravit na základně podkladů shromážděných v prvostupňovém řízení. K druhu a výši sankce žalovaný v závěru rozhodnutí uvedl, že sankci považuje za adekvátní, neboť došlo k poměrně výraznému překročení hygienických limitů hluku a účastník byl za obdobně jednání již dříve pravomocně sankcionován. Za polehčující okolnost naopak žalovaný považoval skutečnost, že překročením hygienických limitů nedošlo k újmě na zdraví.
7. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba žalobkyně.
8. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou shledává ve skutečnosti, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval pouze některým námitkám uvedeným v odvolání. Žalovaný dále opomenul v napadeném rozhodnutí uvést důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými byl při hodnocení podkladů veden. Dle žalobkyně v napadeném rozhodnutí žalovaný přejímá názory prvostupňového orgánu a nezabývá se námitkami na druhé straně odvolání. Žalovaný vychází z nepodložených hypotéz, které nemají oporu ve spisu a neprovedl ani důkaz znaleckým posudkem. Nadto se dostatečně nezabýval výší sankce.
9. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobkyně procesní vady. Žalovaný v rozporu s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neposoudil soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, ale pouze se omezil na posouzení námitek odvolatele. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, ač jej měl zrušit pro vadu zahájení řízení pro přesně nevymezený skutek. Žalovaný přitom změnil skutek značně extenzivně a porušil i zásadu dvojinstančnosti.
10. Za další procesní vadu žalobkyně považuje vadu ve vedení spisu, který neobsahuje soupis všech součástí či datum vložení listin do spisu, a listy nejsou číslovány. Nadto prvostupňový orgán žalobkyni nepředložil k nahlédnutí úplný spisový materiál, když některé jeho části vyňal z nahlížení, takže žalobkyně neměla možnost se ke všem podkladům vyjádřit, přičemž z protokolu o nahlížení do spisu není patrné, které konkrétní podklady byly žalobkyni zpřístupněny a které nikoliv.
11. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobkyně porušení zásady materiální pravdy. Správní orgány nezjišťovaly všechny skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí, tedy i skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně (např. nezadaly vypracování znaleckého posudku). Podle žalobkyně při měřeních zbytkový hluk přesahoval hladinu 25 dB, což mělo vliv na měření zdroje hluku, neboť docházelo k jeho kumulaci.
12. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné právní a skutkové posouzení věci ohledně absence liberačních důvodů ve smyslu ust. § 21 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný není nadán takovou odborností, aby mohl spekulovat o dostatečnosti již uskutečněných protihlukových opatření či šíření hluku do jiných prostor budovy. Jedná se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

o posouzení odborné otázky, což přísluší pouze znalci či jinému odborníkovi. Hluk se podle žalobkyně zjevně šíří pouze do jedné jednotky – bytu č. 2, a to nespíš z důvodu vady konstrukce budovy či samotné jednotky, kterou však nelze bez součinnosti jejího vlastníka identifikovat či odstranit. Žalovaný tak měl prvostupňovému orgánu uložit vypracování znaleckého posudku, zda jsou úpravy žalobkyní již učiněné dostatečné. Za fabulace dále žalobkyně považuje rozporná tvrzení žalovaného, podle kterých se hluk z prostor žalobkyně šíří i do jiných prostor, avšak ostatní hluk z okolních barů do předmětné bytové jednotky neproniká. Za vyložení nepřípustné pak žalobkyně považuje nepřizvání k samotnému měření z důvodu jeho ovlivňování.

13. V *pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřiměřenost uložené sankce, neboť při stanovení její výše nebyly jako polehčující okolnosti zohledněny aktivity žalobkyně vedoucí k odstranění hluku a jejich finanční náročnost.
14. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že v posuzovaném případě podstata přestupků zůstala i po změně výroků odvolacím orgánem zachována, pouze došlo k upřesnění výroků, mimo jiné za účelem budoucího zachování zásady *ne bis in idem*. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný dodává, že odvolání žalobkyně obsahovalo pouze jednu stranu, nikoliv dvě. Pro případ, že měla žalobkyně na mysli druhou stranu odporu podaného proti příkazu ze dne 1. 8. 2018, vydanému prvostupňovým orgánem, žalovaný konstatuje, že s ním se vypořádal prvostupňový orgán. K námitce porušení ust. § 89 odst. 2 žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny všechny podklady, z nichž žalovaný vycházel a tyto řádně zhodnotil. Nadto řízení o předmětných přestupcích bylo vedeno podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), kdy byl správní řád použit pouze subsidiárně, přičemž právní úprava speciální (ust. § 98 odst. 1 zákona o přestupcích) byla pro žalobkyni z hlediska rozsahu přezkumu příznivější.
15. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že při rozhodování vycházel z nepodložených hypotéz, neboť vycházel z důkazů (protokolů) pořízených v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu a s technickými normami. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že ve výrokové části příkazu, jímž bylo zahájeno řízení, vymezil prvostupňový orgán předmět řízení dostatečně. Jednotlivé skutky byly dostatečně specifikovány, tyto pak žalovaný nad rámec uvedené identifikace pouze více zpřesnil. Při porovnání výroků obou stupňů však nelze dospět k závěru, že by se týkaly rozdílného protiprávního jednání.
16. Podle žalovaného nebylo porušeno ani ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Z již zmíněných protokolů bylo jednoznačně prokázáno, že do předmětného vnitřního chráněného prostoru pronikal hluk z veřejné produkce hudby v provozovně Steampunk Prague. Nebylo tedy nutné opatřovat další podklady pro vydání rozhodnutí, a to již s přihlédnutím k tomu, že podmínky měření hluku jsou neopakovatelné. K samotnému způsobu měření hluku pak žalovaný uvedl, že proběhl v souladu s technickými normami, z nichž plyne, že vedle zdroje hluku je měřen též hluk tzv. zbytkový, jímž je následně provedena korekce, je-li odstup zdroje hluku od hluku zbytkového v rozmezí 3 – 10 dB, k čemuž v několika případech měření i došlo.
17. K vadnému vedení spisu žalovaný předně konstatuje, že žalobkyně do spisu žalovaného nikdy nenahlížela. V případě spisu prvostupňového orgánu žalovaný neshledal pochybení, neboť obsahuje spisový přehled a jeho stránky jsou číslovány. K předložení spisu žalobkyni, při němž byla část spisu z nahlížení vyjmuta, žalovaný dodává, že tím nedošlo

k porušení procesních práv žalobkyně. Účelem nepředložení části spisu byla ochrana totožnosti osoby stěžovatele. Vyňaté dokumenty nadto nebyly podkladem pro rozhodnutí věci v prvním ani druhém stupni.

18. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o naplnění liberačních důvodů. Přestože žalobkyně učinila kroky k zamezení šíření hluku, z hlediska způsobu jeho šíření (konstrukcí budovy) měla žalobkyně možnost po odmítnutí součinnosti vlastníka bytu č. 2 požádat jiné vlastníky bytových jednotek o součinnost při nastavení limitéru, přestože si tito vlastníci na nadměrný hluk nestěžovali. O to se však žalobkyně ani nepokusila, tedy nevynaložila veškeré úsilí, jak předpokládá ust. § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný dodává, že v odůvodněných případech lze legálně provozovat zdroj hluku při současném překročení hygienických limitů hluku, a to na základě povolení. Této možnosti však žalobkyně též nevyužila. Závěrem se žalovaný neztotožnil s námitkou nepřiměřenosti pokuty, a to jak z důvodu předchozí pravomocně uložené sankce za obdobné jednání, tak z důvodu, že sankce má působit represivně a preventivně, což by uložení nižší pokuty vylučovalo. Nadto byla pokuta uložena při spodní hranici sazby, která může činit až 3 000 000 Kč.
19. U jednání, které se konalo dne 26. února 2021, zástupce žalobkyně setrval na důvodech vyjádřených v žalobě, zejména nesouhlasil s posouzením liberačních důvodů na straně žalobkyně. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s poukazem na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě, přičemž zdůraznil, že žalobkyně svá tvrzení ohledně liberačních důvodů nijak nedoložila.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
22. Podle ust. § 30 odst. 1 zákona o veřejném zdraví *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby. Splnění povinnosti k ochraně před hlukem z provozu na pozemních komunikacích nebo dráhách v chráněném venkovním prostoru stavby se považuje i za splnění této povinnosti v chráněném vnitřním prostoru stavby.*
23. Podle ust. § 92g odst. 1 zákona o veřejném zdraví *se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba, která používá nebo provozuje zdroj hluku nebo vibrací, provozovatel, správce nebo vlastník zdroje hluku nebo vibrací, anebo fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako pořadatel veřejné produkce hudby nebo jako osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 30 odst. 1 nezajistí, aby nebyl překročen hygienický limit hluku nebo vibrací.*

24. Podle ust. § 95g odst. 8 písm. a) *za přestupek lze uložit pokutu do 3 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, 2, 3, 4 nebo 5 písm. a) nebo b).*
25. Podle ust. 11 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. *hygienický limit maximální hladiny akustického tlaku A se stanoví pro hluk šířící se ze zdrojů uvnitř objektu součtem základní maximální hladiny akustického tlaku A L_{Amax} se rovná 40 dB a korekcí přibližujících ke druhu chráněného vnitřního prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 2 k tomuto nařízení. V případě hluku s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích, dráhách a z leteckého provozu, se přičte další korekce -5 dB. Za hluk ze zdrojů uvnitř objektu, s výjimkou hluku ze stavební činnosti, se pokládá i hluk ze zdrojů umístěných mimo tento objekt, který do tohoto objektu proniká jiným způsobem než vzduchem, zejména konstrukcemi nebo podlahám.*
26. Podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 272/2011 Sb. je korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněném vnitřním prostoru staveb pro obytné místnosti v době mezi 22:00 a 6:00 hodinou – 10 dB.
27. Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu *Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*
28. Podle ust. § 98 odst. 1 zákona o přestupcích *odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.*
29. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
30. Z protokolu č. 69992/2017 ze dne 18. 7. 2017 vyplývá, že v chráněném vnitřním prostoru stavby – bytu č. 2 byly ve dnech 23. – 25. 6. 2017 měřeny maximální hladiny akustického tlaku A L_{Amax} zdroje hluku, kterým byla provozovna restaurace, baru a klubu Steampunk Prague. V protokolu jsou specifikována dvě měřící místa (ložnice) M1 a M2 a popsáno situování měřících mikrofónů. Z protokolu dále vyplývá, jak probíhala jednotlivá měření, že byl měřen hluk pozadí, přičemž z měření byly vyňaty nahodilé rušivé hluky, které jsou v protokolu rovněž demonstrativně uvedeny. V protokolu je rovněž popsán i způsob šíření hluku, tedy že procházel konstrukcí budovy. V bodě 6 protokolu jsou v tabulce zaneseny jednotlivé naměřené hodnoty, a to jak hlukového pozadí, tak zdroje hluku, v určitých časových intervalech.

Z tabulky Výsledné hodnoty L_{Amax} dle naměřených hodnot na místě měření M1 v noční době vyplývá, že

- dne 23. 6. 2017 v době od 23:45 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota L_{Amax} 37,5 dB, přičemž zde byla provedena korekce 0,5 dB, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku činil 9,6 dB,
- dne 24. 6. 2017 v době od 0:00 do 0:30 hod. byla naměřena výsledná hodnota 39,4 dB, přičemž zde ke korekci nedošlo, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku byl vyšší než 10 dB,

- dne 24. 6. 2017 v době od 23:00 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota 38,3 dB a následně dne 25. 6. 2017 v době od 0:00 do 0:30 hod. byla naměřena výsledná hodnota 39,5 dB. Ani v těchto dvou případech nebyla provedena korekce.

Z tabulky Výsledné hodnoty L_{Amax} dle naměřených hodnot na místě měření M2 v noční době vyplývá, že

- dne 23. 6. 2017 v době od 23:45 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota L_{Amax} 36,8 dB, přičemž zde byla provedena korekce 0,5 dB, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku činil 9,7 dB,
- dne 24. 6. 2017 v době od 0:00 do 0:30 hod. byla naměřena výsledná hodnota 38,6 dB, přičemž zde ke korekci nedošlo, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku byl vyšší než 10 dB,
- dne 24. 6. 2017 v době od 23:00 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota 39,2 dB a následně dne 25. 6. 2017 v době od 0:00 do 0:30 hod. byla naměřena výsledná hodnota 39,5 dB. Ani v těchto dvou případech nebyla provedena korekce.

Ve všech případech byla započítána nejistota měření v rozsahu 1,0 – 1,2 dB. Protokol též obsahuje rozsah udělené akreditace zdravotnímu ústavu, právní úpravu, z níž zdravotní ústav při měření vycházel, a přiloženou fotodokumentaci.

31. Z protokolu č. 13120/2018 ze dne 22. 2. 2018 vyplývá, že v chráněném vnitřním prostoru stavby – bytu č. 2 byly ve dnech 9. – 10. 2. 2018 měřeny maximální hladiny akustického tlaku $A L_{Amax}$ zdroje hluku, kterým byla provozovna restaurace, baru a klubu Steampunk Prague. V protokolu jsou specifikována dvě měřící místa (ložnice) M1 a M2 a popsáno situování měřících mikrofónů. Z protokolu dále vyplývá, jak probíhala jednotlivá měření, že byl měřen hluk pozadí, přičemž z měření byly vyňaty nahodilé rušivé hluky, které jsou v protokolu rovněž demonstrativně uvedeny. V protokolu je rovněž popsán i způsob šíření hluku, tedy že procházel konstrukcí budovy. V bodě 6 protokolu jsou v tabulce zaneseny jednotlivé naměřené hodnoty, a to jak hlukového pozadí, tak zdroje hluku, v určitých časových intervalech.

Z tabulky Výsledné hodnoty L_{Amax} dle naměřených hodnot na místě měření M1 v noční době vyplývá, že

- dne 9. 2. 2018 v době od 23:00 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota L_{Amax} v rozmezí od 38,3 do 38,7 dB, přičemž zde byla provedena korekce 0,5 dB, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku činil 9,4 – 9,7 dB,
- dne 10. 2. 2018 v době od 0:00 do 1:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota v rozmezí od 39,4 do 39,9 dB, přičemž zde ke korekci nedošlo, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku byl vyšší než 10 dB,

Z tabulky Výsledné hodnoty L_{Amax} dle naměřených hodnot na místě měření M2 v noční době vyplývá, že

- dne 9. 2. 2018 v době od 23:00 do 24:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota L_{Amax} v rozmezí od 38,5 do 39,6 dB, přičemž zde byla v jednom případě provedena korekce 0,5 dB, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku činil 9,7 dB,

- dne 10. 2. 2018 v době od 0:00 do 1:00 hod. byla naměřena výsledná hodnota v rozmezí od 39,9 do 40,6 dB, přičemž zde ke korekci nedošlo, neboť rozdíl mezi hlukovým pozadím a zdrojem hluku byl vyšší než 10 dB.

Ve všech případech byla započítána nejistota měření v rozsahu 1,0 – 1,1 dB. Protokol též obsahuje rozsah udělené akreditace zdravotnímu ústavu, právní úpravu, z níž zdravotní ústav při měření vycházel, a přiloženou fotodokumentaci.

32. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně namítá *v prvním žalobním bodu*.
33. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost v nevypořádání všech odvolacích námitek a v neúplném odůvodnění. Předně soud konstatuje, že žalovaný se se všemi důvody uvedenými v odvolání vypořádal, a to konkrétně na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde se věnoval i liberačním důvodům. Nelze se ztotožnit ani s další dílčí námitkou, dle níž z rozhodnutí není patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami se při rozhodování řídil. Napadené rozhodnutí na straně 8 obsahuje výčet podkladů, z nichž žalovaný vycházel, jakož i hodnocení jejich obsahu. Neobstojí tedy ani námitka žalobkyně, že žalovaný rozhodoval podle nepodložených hypotéz, které nemají oporu ve spise. Na dalších stranách se žalovaný zabýval námitkami žalobkyně a nad jejich rámec i dalšími námitkami, které žalobkyně uvedla v podaném odporu proti příkazu ze dne 1. 8. 2018.
34. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný pouze převzal argumentaci prvostupňového orgánu, nelze rovněž přisvědčit. Soud předně připomíná, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vypořádání námitek shoduje s prvostupňovým orgánem a vlastními slovy zdůvodní, co jej vedlo k takovému závěru, nelze tuto skutečnost považovat za pouhé přejímání názoru prvostupňového orgánu. Povinností žalovaného je především řádně se vypořádat s námitkami uvedenými v odvolání, přičemž žalovaný této povinnosti podle soudu dostál v dostatečné míře. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.
35. Navzdory tvrzení žalobkyně odvolání neobsahuje žádnou druhou stranu a ani struktura odvolání nenasvědčuje, že by součástí odvolání byla další strana, neboť první strana odvolání je ukončena jménem jednatelky společnosti. Žalovaný se tak žádnou druhou stranou odvolání nemohl zabývat. Podle soudu se žalovaný dostatečně zabýval i výší uložené sankce, což je následně rozvedeno pod body 50. a 51. tohoto rozsudku, na které soud pro stručnost odkazuje.
36. Rozhodnutí tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a z toho důvodu je první žalobní bod nedůvodný.
37. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje na procesní vady. Podle žalobkyně v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný neposoudil správnost napadeného rozhodnutí, ale pouze se omezil na posouzení odvolacích námitek. S námitkou tohoto obsahu se soud nemohl ztotožnit. Žalobkyně znění výše citovaného ustanovení správního řádu nevykládá správně, neboť je zjevné, že jednotlivé věty ustanovení vykládá samostatně, nikoliv ve společném kontextu. Ačkoliv z první věty ustanovení vyplývá, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad rozhodnutí s právními předpisy, není tímto upraven přezkum celého rozhodnutí. Jak je uvedeno v další větě, odvolací správní orgán *správnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Ve spojení s třetí větou tohoto ustanovení tak lze shrnout, že nejedná-li se o procesní vady, jež by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí a není zde veřejný zájem na přezkumu celého rozhodnutí, platí zde princip vázanosti odvolacího orgánu obsahem odvolání.

38. V posuzovaném případě je však vznesená námitka nedůvodná zejména ze dvou dalších důvodů. Jednak se jednalo o řízení podle zákona o přestupcích, který v ust. § 98 odst. 1 stanoví, že *odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu*, a jednak žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí ve všech jeho částech, tedy v souladu s výše citovaným ustanovením přestupkového zákona.
39. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný měl rozhodnutí zrušit pro vadu zahájení řízení pro přesně nevymezený skutek. Pomine-li soud skutečnost, že tuto námitku žalobkyně neuvedla již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nelze přisvědčit žalobkyni, že by skutek nebyl v příkazu ze dne 1. 8. 2018, jímž bylo zahájeno řízení, dostatečně přesně vymezen. Ve výroku příkazu je výslovně uvedeno, kdo se podle jakého ustanovení zákona o veřejném zdraví dopustil přestupku, skutky jsou vymezeny jak přesným dnem, tak i časovým rozmezím a je uvedeno, jakým způsobem a jakou intenzitou došlo k porušení konkrétních hygienických limitů hluku.
40. K provedené změně výroků žalovaným v napadeném rozhodnutí soud konstatuje, že se nejednalo o porušení zásady dvojinstančnosti. Přestože lze přisvědčit žalobkyni, že se jedná o poměrně rozsáhlé změny výroku, nebyla jimi změněna podstata spáchaného skutku, ani uložená pokuta. Žalovaný v prvním výroku pouze rozdělil spáchaný skutek na jednotlivé dny a jednotlivé části bytu, v nichž k porušení hlukových limitů došlo, a dále uvedl konkrétněji hodnoty, o které byl stanovený hlukový limit překročen v jednotlivých instancích měření. Obecně lze uzavřít, že tímto krokem došlo toliko ke zpřesnění výroků uvedených v prvostupňovém rozhodnutí. Nejedná se však žádné novoty, proti kterým by žalobkyně nemohla brojit již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
41. K namítané vadě týkající se spisové evidence, soud konstatuje po prostudování správního spisu, že ani tuto vadu neshledal. Jak prvostupňový, tak odvolací spis obsahují spisový přehled a jejich části jsou řádně číslovány, přestože žalobkyně tvrdí opak. V nepředložení úplného spisového materiálu k nahlížení prvostupňovým orgánem soud nespatřuje porušení práv žalobkyně, neboť ze spisu byly vyňaty toliko části, z nichž by bylo možné identifikovat osobu zadavatele kontrolních měření, a především se nejednalo o takovou část spisu, z nichž prvostupňový orgán i žalovaný vycházeli při svém rozhodování, tedy zejména již výše zmíněné protokoly o měření hluku. K námitce, že z protokolu o nahlížení není patrné, které části byly žalobkyni zpřístupněny k nahlédnutí, a které nikoliv, soud poukazuje na skutečnosti vyplývající ze správního spisu, konkrétně na č. l. 8, v němž je výslovně uvedeno, které podklady pro vydání rozhodnutí byly zpřístupněny (např. podnět k zahájení řízení včetně protokolů o autorizovaném měření), a které části z těchto podkladů byly z nahlížení vyloučeny a dle jakého ustanovení zákona (např. podnět k zahájení řízení vyjma protokolů o autorizovaném měření). Rovněž druhý žalobní bod je tak nedůvodný.
42. Nelze přisvědčit ani námitce obsažené *ve třetím žalobním bodu*, že v průběhu správního řízení došlo k porušení principu materiální pravdy. Soud naopak dospěl k závěru, že skutkový stav v dané věci byl náležitě zjištěn. Jak žalovaný opakovaně uvedl v napadeném

rozhodnutí, vycházel primárně ze dvou protokolů o měření hluku v mimopracovním prostředí, ze kterých jsou jasné patrné podmínky, které existovaly při jednotlivých měřeních hluku, je v nich označen zdroj hluku, jednotlivé naměřené hodnoty a to jak zdroje hluku, tak hluku zbytkového, a rovněž z nich je patrný i výpočet překročení hygienických limitů hluku. Z těchto protokolů tak jednoznačně vyplývá, že žalovaný hudební produkci v provozovně Steampunk Prague porušil ust. § 92g odst. 1 zákona o veřejném zdraví, stejně jako z nich plyne způsob porušení a jeho míra. Nebylo tedy účelné a nezbytné provádět žalobkyní požadované provedení důkazu znaleckým posudkem, když protokoly o měření hluku jsou jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti, aby správní orgány přistoupily k jejich dalšímu ověřování. Naopak takový postup by byl v rozporu s požadavkem procesní ekonomie. Ze správního spisu nadto nevyplývá, že by žalobkyně navrhovala provedení některých důkazů za účelem prokázání její nevin. Má-li správní orgán za spolehlivé (bez pochybností) zjištění, že došlo určitým způsobem k porušení právních předpisů, není již jeho povinností vyhledávat další důkazy, které by vinu žalobkyně dále dotvrzovaly či naopak vyvracely. Z hlediska kumulace hluku soud poznamenává, že tyto hodnoty byly v protokolech o měření zaznamenávány tak, že žádné pochybnosti nevyvolávají. Byla provedena korekce u těch měření (ze dne 23. 6. 2017 v čase 23:45-24:00 hod. a ze dne 9. 2. 2018 v čase 23:00-24:00 hod.), kde byl rozdíl mezi zdrojem hluku a zbytkovým hlukem na hranici 3 – 10 dB. V ostatních případech byl rozdíl mezi zdrojem hluku a zbytkovým hlukem vyšší než 10 dB, tedy na hladině, kde se již korekce na zbytkový hluk neprovádí, neboť zde již není zbytkový hluk způsobilý ovlivnit měření zdroje hluku. Při nižším rozdílu, než 3 dB není žádná korekce dovolena, neboť nelze jednoznačně odlišit hluk měřeného zdroje od hluku pozadí. Touto korekcí dochází k „očistění“ zdroje hluku od zdroje pozadí. Způsob výpočtu zdroje hluku se započítáním složky hluku zbytkového je stanoven bodem 9.6 technické normy ČSN ISO 1996-2 či bodem 3.2.4.4 metodického návodu pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí publikovaném ve věstníku Ministerstva zdravotnictví, dne 18. 10. 2017, částka 11/2017. V tabulce v tomto bodu jsou pak uvedeny hodnoty korekcí při konkrétních rozdílech mezi zdrojem hluku a zbytkovým hlukem, přičemž v dané věci byla vždy provedena korekce dle tabulky, a to ve výši 0,5 dB, neboť se rozdíl mezi zdrojem hluku a hlukem zbytkovým pohyboval na hodnotách mezi 10 a 9 dB. Princip materiální pravdy byl tedy ze strany správních orgánů naplněn.

43. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávné právní a skutkové posouzení věci ohledně absence liberačních důvodů ve smyslu ust. § 21 odst. 1 správního řádu.
44. V obecné rovině lze uvést, že liberačním důvodem může být skutečnost, kterou nemohl sankcionovaný subjekt ovlivnit, ani ji předvídat (typickým příkladem jsou živelné pohromy, ale třeba i neočekávatelná vada materiálu).
45. Za takové důvody však nelze považovat překážky, které měla žalobkyně překonat za účelem předejití porušení zákona, avšak neučinila tak pro přílišnou (ekonomickou) náročnost. Totéž lze vztáhnout i na nezbytnost provedení příslušných měření v chráněných prostorech pro řádné nastavení hladin zvuku žalobkyní za účelem regulace hluku z hudební produkce. Skutečnost, že vlastník bytu, v němž byly dle protokolů prokazatelně překročeny hygienické limity hluku, odmítá součinnost k provedení příslušného měření, není sama o sobě liberačním důvodem. Žalobkyně měla možnost provést orientační měření například ve společných částech domu a zároveň měla možnost požádat o součinnost i jiné vlastníky bytových jednotek v daném domě. Pouhá neochota

vlastníka (nutno poznamenat, že vlastník předmětného bytu povinnost součinnosti nemá) liberační důvod nepředstavuje. Žalobkyně v průběhu řízení nadto netvrdila, že by požádala některého z vlastníků ostatních bytů o součinnost s provedením daného měření. Skutečnost, že kromě bytu č. 2 si vlastníci ostatních bytů na porušování hygienických limitů hluku nestěžovali, ještě neznamená, že v jejich bytových jednotkách k takovému překračování limitů nedochází. Je logické, že vlastník bytu, v němž bylo prováděno měření, je první osobou, za kterou by žalobkyně měla přijít s žádostí o poskytnutí součinnosti, avšak odmítl-li žalobkyni součinnost, nic nebránilo žalobkyni požádat o totéž i další vlastníky. Soud si je rovněž vědom, že předmětný byt se nachází přímo nad horním patrem provozovny Steampunk Prague a lze předpokládat, že v tomto bytě dojde k překračování hygienických limitů v nejvyšší míře. Ani tato skutečnost však nepředstavuje liberační důvod. Pokud by žalobkyně předložila důkazy, podle kterých provedla měření v ostatních bytech v domě, za podmínky, že by z těchto měření vyplývalo, že hygienické limity hluku nejsou překračovány, bylo by možno uvažovat o tom, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Tyto závěry však nelze činit, pokud žalobkyně nic takového netvrdí, potažmo nedokládá. Dalším krokem, který mohla žalobkyně učinit, aby předešla spáchání přestupku, bylo podání žádosti o povolení k provozování zdroje hluku, u něhož nelze z vážných důvodů hygienické limity dodržet, dle ust. § 31 zákona o veřejném zdraví. Byť nelze předjímat, zda by žádosti bylo vyhověno či nikoliv, snaha žalobkyně o získání tohoto povolení by též mohla přispět k závěru, že žalobkyně učinila skutečně vše, co po ní lze požadovat, nehledě na skutečnost, že tato žádost musí obsahovat jisté náležitosti, mimo jiné i *popis zdroje hluku nebo vibrací, změřené hodnoty hluku v referenčních kontrolních bodech, popřípadě v těchto bodech vypočtené hodnoty hluku v chráněných prostorech uvedených v § 30 odst. 3 (ust. § 31 odst. 2 zákona o veřejném zdraví), přičemž chráněným vnitřním prostorem staveb se rozumí pobytové místnosti⁷⁷ ve stavbách pro předškolní a školní výchovu a vzdělávání, pro zdravotní a sociální účely a ve funkčně obdobných stavbách a obytné místnosti⁷⁷ ve všech stavbách.* (ust. § 30 odst. 3 zákona o veřejné zdraví). Za účelem vydání povolení by tak žalobkyně byla povinna provést již výše zmíněná měření v obytných místnostech domu. Soud proto uzavírá, že liberační důvody v daném případě naplněny nebyly, neboť žalobkyně neučinila vše, co bylo možno požadovat, aby k porušení zákona nedošlo.

46. Soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečné odbornosti žalovaného k posouzení dostatečnosti již učiněných protihlukových opatření. Pro naplnění liberačních důvodů nepostačí, že žalobkyně provedla množství úprav, aby v daném případě nedocházelo k překračování hlukových limitů. Jak vyplývá z judikatury i z odborné literatury, liberační důvody jsou koncipovány tak, aby dopadaly pouze na skutečnosti objektivního charakteru: „*Vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které právnická osoba vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o úsilí maximálně možné, které je právnická osoba objektivně schopna vynaložit (zákon používá kritérium „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat“, a nikoliv např. „spravedlivě požadovat“, „požadovat s ohledem na poměry“ a podobně; MS v Praze 11 A 107/2013)*“ (Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 158-164). Není tedy rozhodné, co již žalobkyně učinila, ale co ještě bylo objektivně možné učinit k předejití porušení právních předpisů, a tím k naplnění liberačních důvodů. K těmto

skutečností se již soud vyjádřil pod bodem 45. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje.

47. Žalobkyně dále brojila proti fabulacím žalovaného, že z okolních barů neproniká hluk do bytové jednotky, avšak z provozovny žalobkyně do předmětného bytu hluk proniká. Soud konstatuje, že se nejedná o žádné fabulace. Žalovaný i prvostupňový orgán při svém rozhodování vycházeli z již výše zmíněných protokolů, z nichž je patrné, že byl kromě zdroje hluku z provozovny žalobkyně měřen i hluk zbytkový, ve kterém byl případný hluk z okolních barů zahrnut. Z měření byly vyloučeny pouze nahodilé rušivé hluky, jako například štěkot psa, hlasové projevy obyvatel domu či průjezd vozidel IZS. Hluk z okolních barů tak mohl do bytové jednotky pronikat, avšak zjevně nikoliv v takové míře, že by docházelo k tak závažnému překračování hygienických limitů hluku. Při měření hladin zbytkového hluku se jednalo o překročení v maximech o 3,5 dB, přičemž průměr byl ještě nižší. Nadto žalobkyně tuto námitku nijak konkrétněji nevymezila ani nedoložila, nelze tak blíže přezkoumat obecné tvrzení „*ulice je známa, že je zde velké množství barů*“.
48. Nedůvodnou je i námitka, že žalobkyně nebyla přizvána k prováděnému měření. Soud považuje za zcela logické, že žalobkyni nebylo měření hluku předem avizováno, potažmo nebyla měření přítomna. Jedním z předpokladů nezkráceného měření je jeho nahodilost. K možnému ovlivnění měření by mohlo dojít již pouze tím, že by žalobkyni bylo oznámeno, ve kterou hodinu a ve kterém dni by bylo měření prováděno. Nelze vyloučit, že žalobkyně by mohla například snížit hlasitost hudební produkce či ji na předmětnou dobu zcela přerušit, což lze sice pochopit, leč je v rozporu s objektivním zjištěním účelu měření. Jak již bylo uvedeno výše, měření prováděl subjekt, který je držitelem osvědčení o akreditaci a při měření hluku bylo postupováno v souladu s nařízením vlády, technickými normami a metodickým návodem ministerstva zdravotnictví, jak vyplývá z jednotlivých protokolů.
49. Z uvedených důvodů je čtvrtý žalobní bod rovněž nedůvodný.
50. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřiměřenost pokuty. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně zdůvodnily výši uložené pokuty, přičemž se zabývaly polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi. Za polehčující okolnost žalovaný považoval skutečnost, že překročením hlukových limitů nedošlo k poškození veřejného zdraví. Naopak opatření učiněná žalobkyní k předejití šíření nadměrného hluku žalovaný za polehčující okolnost nepovažoval, neboť byla zjevně neúčinná. Přitěžující okolnosti pak žalovaný spatřuje v tom, že žalobkyně již byla za obdobné jednání v minulosti postižena a též skutečnost, že se žalobkyně porušení právních předpisů dopustila ve více případech. Pokutu ve výši 140 000 Kč, tedy při spodní hranici sazby (která se pohybuje mezi 0 Kč a 3 000 000 Kč), tak považoval žalovaný za adekvátní.
51. Soud se s tímto zdůvodněním plně ztotožňuje. Nejenže došlo k porušení předpisů opakovaně, rovněž hladina hluku, o kterou byly hygienické limity překročeny, nebyla ani zdaleka zanedbatelná. S ohledem na míru a četnost porušení a s přihlédnutím k tomu, že sankce představuje necelých 5 % z částky, kterou lze jako pokutu za tento přestupek uložit, soud považuje výši uložené pokuty za zcela přiměřenou, naplňující funkci jak preventivní, tak represivní. Závěrečný pátý žalobní bod je taktéž nedůvodný.
52. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu